

Am intrat în bucuria lui Cristos

Marturia fostului preot romano-catolic
Charles A. Bolton

Îmi aduc aminte de o întâmplare de când lucram de dimineața pînă seara în timpul cositului fînului sub un soare arzător. Apoi seara, epuizat și ars de soare, mă duceam la un lac care arăta limpede și albastru, înconjurat de copaci umbroși. Mă dezbrăcam de hainele pline de transpirație și mă scăldam în apele înviorătoare, care erau ca un izvor al tinereții, și după aceea mă simțeam ca un om nou. În felul acesta m-am simțit după ce am părăsit Biserica Romano-catolică, pentru care lucrasem ca un sclav și transpirasem în slujba ei. Acum, scăpat de superstițiile împovărătoare și de falsele ornamente ale servilismului, fusesem curățat în apele vii ale iubirii lui Cristos. Mulțumiri fie lui Dumnezeu pentru îndurarea Sa salvatoare! Acum înțeleg mult mai bine cuvintele care erau scrise pe cartonașul pe care îl primisem cu ocazia hirotonisirii mele: „*Voi Îl iubiți, deși nu L-ați văzut; credeți în El, deși nu-L vedeți acum, și vă bucurați de El cu o bucurie negrăită și plină de glorie*“ (1.Petru 1:8).

Preot și profesor

M-am născut în comitatul Lancashire în nordul Angliei și am făcut liceul la iezuiți. Mi-am continuat apoi studiile la Universitatea din Oxford, unde am absolvit, obținând un titlu de „Master of Arts“ și unul de „Bachelor of Letters“. Mi s-a acordat și „Oxford Diploma of Education“ care mă califică în calitate de profesor. Ca pregătire pentru preoție, am studiat la Institutul Catolic din Paris și la Universitatea din Louvain, Belgia, un renumit centru catolic de studii. Acolo am absolvit teologia. Am fost hirotonisit preot la data de 30 aprilie 1930 de către episcopul Paulinus Ladeuze, rectorul din Louvain. Pe atunci speram să fiu preot misionar și apostol al Bisericii Romano-catolice în Rusia, totuși speranțele mele erau deșarte, deoarece regimul sovietic nu permitea intrarea în țară a unor asemenea preoți misionari.

Așa s-a făcut că în următorii douăzeci de ani am activat ca profesor la colegiul St. Bede din Manchester, Anglia, unde am devenit șef de catedră la istorie, dar am predat și câteva limbi moderne. Am cunoscut în felul acesta sute de studenți de-a lungul anilor și în plus am călătorit peste tot în nordul Angliei ca predicator în scopuri caritabile.

Mai tîrziu am preluat o parohie rurală, așa că mi-am putut continua studiile. Printre lucrările publicate de mine se numără studii asupra sf. Patrick și altor sfinți timpurii din Insulele Britanice, precum și o lucrare privind istoria diocezei mele.

Repetiții inutile

Mai tîrziu, cercetările mele din domeniul istoriei mi-au marcat gîndirea și modul meu de a privi lucrurile, mai ales de cînd i-am studiat pe reformatorii janseniști, care au făcut o reformă în secolele 17 și 18 în sînul Bisericii Romano-catolice. Le împărtășeam dragostea pentru Biblie și pentru Biserica Primară și deplîngeam evoluția care avusese loc în teologie și în devoțiunile populare începînd cu Evul Mediu. Ca urmare, nu mă puteam lăuda niciodată în predicile mele cu puterea, cu locul de frunte și cu infailibilitatea papilor, lucruri pe care am descoperit că le combătuse deja

cunoscutul martir creștin din secolul 3, Ciprian din Cartagina. În plus, niciodată n-am fost în stare să-mi îndemn enoriașii să facă mătăanii, care constau din repetiții monotone rostite cu voce tare, contrare învățaturii lui Cristos: „*Dar cînd vă rugați, să nu folosiți repetiții inutile cum fac păgînii, căci ei cred că vor fi ascultați din cauza multelor lor vorbe*“ (Matei 6:7).

O altă evanghelie

Apoi am descoperit că mai multe dintre cele paisprezece opriri pe drumul crucii înfățișate pe pereții bisericilor romano-catolice, cum ar fi „Veronica șterge fața lui Iesus“, nu sunt menționate în evanghelii. Veronica este un personaj fictiv, totuși e venerată aproape în fiecare biserică romano-catolică. N-am putut găsi nici o valoare în indulgențe, care se distribuie ca o monedă devalorizată prin inflație. Cu o singură rugăciune scurtă se cumpără mai multe zile sau luni de penitență. Am descoperit că medaliile, statuetele și iconițele sfinților, precum și scapularele erau folosite ca și amuletele și totemurile păgîne. Aprinderea de lămpi votive și de lumînări, ca și stropitul cu apă sfințită, păreau niște acte fără nici o legătură cu adevărata religie.

Deși prețuim comuniunea instituită de Cristos ca Cină a Domnului ca o aducere aminte a patimilor și a sacrificiului Său pe cruce, cu siguranță că nu există în Scriptură sau în Biserica Primară vreo justificare pentru a face din pîinea de comuniune o hostie albă care să fie adorată ca un idol, care să fie tămîiată și expusă în procesiunile publice, cum ar fi în Joia Verde (ziua Trupului Domnului). Cristos a folosit pîinea și vinul ca semne care să amintească de corpul și sîngele Său, dar de-a lungul secolelor Biserica Romano-catolică a înlocuit corpul Său cu un biscuit uscat care n-ar fi privit ca hrană nici măcar de un om lihnit de foame. Astfel, Biserica Romano-catolică a făcut o tradiție din ceea ce a instituit Cristos, tradiție despre care afirmă că îi este unică păzitoare legitimă.

Salvare numai prin Cristos

Studiile mele mi-au arătat că nu există nici o bază biblică pentru niște doctrine cum ar fi concepția imaculată sau înălțarea fizică a Mariei la cer. Biserica Romano-catolică a cedat în această privință unei dorințe nebune a oamenilor, favorizată și stimulată în mare parte de așa-zisele apariții de la Lourdes și Fatima, care fac tot mai mult din Maria o zeităte supremă ce stăpînește cerul și pămîntul. Mulți episcopi catolici și teologi autointitulați marianici speră să promoveze doctrina că Maria a salvat lumea – în pofida declarațiilor apostolului Paul: „*Căci există un singur Dumnezeu și un singur Mediator între Dumnezeu și oameni, omul Cristos Iesus, care S-a dat pe Sine ca răscumpărare pentru toți. Aceasta a fost mărturia depusă la timpul potrivit*“ (1.Timotei 2:5-6). Această declarație este în dezacord și cu intenția unor teologi catolici care vor să dovedească faptul că numai prin intermediul Mariei am putea fi binecuvîntați. Totuși, Scriptura arată foarte limpede că numai prin Cristos avem salvare: „*În nimeni altcineva nu este salvare, căci nu există nici un alt nume sub cer dat oamenilor prin care trebuie să fim salvați*“ (Fapte 4:12).

Cenzura romano-catolică

Ca unul care am studiat Biblia și istoria Bisericii, am văzut multe lucruri care sunt ignorate de cei mai mulți creștini și de mulți preoți romano-catolici. N-am putut

publica asemenea lucruri din cauza legilor romano-catolice privitoare la cenzură. Când vezi o carte pe care scrie *imprimatur* (o permisiune bisericească de a se tipări cartea respectivă), nu poți să știi dacă conținutul corespunde gândului inițial al autorului și dacă n-au făcut corecturi cenzorii catolici, ca să se asigure că totul este conform doctrinei. Dacă s-ar întâmpla ca o carte să scape de cenzori, ea ar putea fi pusă pe lista cărților interzise prin decretul dat de Inchiziție sau de Congregația Sfintei Credințe* împotriva căreia nu se poate face apel. Dictatura nemiloasă exercitată de Inchiziție, care deține încă puterea supremă în conducerea Bisericii Romano-catolice, este doar un exemplu de metode totalitariste și profund necreștine ale Romei. Nimeni nu e în siguranță în fața spionilor ei, care activează în fiecare dioceză. Ei au misiunea să anunțe pe toți cei suspectați de nesupunere față de Biserică.

Abuz de putere

Ceea ce mi-a răscolit sufletul în privința abuzului de putere al Bisericii Romano-catolice este modul în care ea a torturat și ars pe rug oameni ca Ioana d'Arc, sute de martiri albigenzi din Franța secolului 12, Cavalerii Templieri, Ioan Hus, dominicanii Savonarola și Giordano Bruno, precum și episcopii anglicani Cranmer, Ridley și Latimer. Inchiziția a pus la cale cel puțin două masacre mari, cel al miilor de valdenzi protestanți din nordul Italiei și cel al miilor de hughenoti protestanți din Franța. Peste 30.000 de protestanți francezi din pătura superioară a societății au fost uciși cu sabia în noaptea Sf. Bartolomeu în 24 august 1572. Când papa a aflat vestea, a proclamat sărbătorirea evenimentului, a ordonat o salvă de tunuri și a cerut să se cânte un *Te Deum* de mulțumire. În plus, a dat ordin să se bată o medalie specială în comemorarea „victoriei” glorioase. Mult timp am ținut sărbătoarea de Sf. Bartolomeu ca o zi de rugăciune specială și de mijlocire pentru protestanți, ca un act de dragoste și reparație. „Și am văzut femeia beată de sângele sfinților și de sângele martirilor lui Iesus, și când am văzut-o, m-am minunat peste măsură” (Apocalipsa 17:6).

Numai prin grație

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că a condus în așa fel lucrurile, că am ajuns să citesc la momentul potrivit scrierile marelui profesor luteran F. Heiler. Înainte de convertirea lui, profesorul Heiler a fost preot romano-catolic. El m-a învățat valoarea credinței în Iesus și a salvării numai prin grație. Lucrarea lui Heiler, *Mysterium Caritatis*, o colecție minunată de predici, a fost obiectul meditațiilor mele cu mulți ani înainte ca Spiritul să-mi dea în final curajul de a pune în practică cele citite pentru propria mea salvare. A fost o luptă grea să părăsesc Biserica în care m-am născut și în care servisem toată viața, pierzând în felul acesta familie și prieteni. Lucrul acesta a fost posibil numai prin grația minunată a lui Dumnezeu.

Unii dintre prietenii mei, care părăsiseră deja preoția romano-catolică și fuseseră primiți între frații adevărați ai lui Cristos, îmi spusese că diferită este atmosfera dintr-o biserică creștină care nu cunoaște intrigile, spionajul, informarea autorităților eclesiastice în privința altora și condamnările așa cum sunt ele practicate în sistemul romano-catolic: „De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște”.

* Denumirea actuală a Inchiziției. Palatul Inchiziției se află lângă Vatican. Fostul Mare Inchizitor este actualul papă Benedict al XVI-lea – n.tr.]

Roma trebuie să poarte responsabilitatea înaintea tribunalului istoriei din această lume și înaintea scaunului de judecată a lui Dumnezeu de pe lumea cealaltă pentru că a fondat, promovat și menținut pînă astăzi rușinoasa „Sfîntă Inchiziție“. Același lucru este valabil și pentru ordinul iezuiților care, chiar dacă la început a fost oprimat, din păcate a fost ridicat apoi la o putere și mai mare.

Calea pe care am parcurs-o pînă la bucuria lui Cristos a fost una lungă, uneori dificilă, dar a fost un pelerinaj care s-a meritat. Trebuie să consemnez recunoștința mea că după ce am funcționat ca profesor în Washington, D.C. și în alte părți în SUA, am experimentat o bucurie deplină cînd L-am recunoscut pe Iesus Cristos ca pe Salvatorul meu personal și ca pe Răscumpărătorul etern, și prin aceasta am avut parte de comuniune cu prieteni într-adevăr creștini, lucrători pe cîmpul evangheliei, și cu mulți credincioși fideli de toate vîrstele, care au fost o sursă de tărie, ajutor și înțelegere. Printre acești creștini evanghelici, născuți din nou în iubirea răscumpărătoare a lui Cristos prin sacrificiul Său perfect, am găsit îndurare, bucurie, pace, răbdare, blîndețe, îngăduință și încredere reciprocă. Am găsit acea simplitate despre care vorbea Iesus Cristos: „*Lumina corpului este ochiul; dacă deci ochiul tău e bun, tot corpul tău va fi plin de lumină*“ (Matei 6:22). Această lumină, care vine de la Cristos, e lumina îmbucurătoare a adevărului care ne umple pe noi, cei răscumpărați și luminați, cu o bucurie de nespus și glorioasă.

Pentru toate aceste motive m-am încredințat lui Iesus Cristos ca fiind Salvatorul meu atotsuficient și prin El am trecut de la moarte la viață:

„De aceea, fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Iesus Cristos, prin care avem și acces prin credință în această grație în care ne aflăm și ne bucurăm în speranța gloriei lui Dumnezeu“ (Romani 5:1-2).

Charles A. Bolton s-a născut în Anglia. În timp ce lucra în San Louis, statul Missouri, a fost ajutat de Alex Dunlop, un preot convertit în Havertown, Pennsylvania. El s-a dus la Havertown și a primit mesajul biblic al grației. Timp de douăzeci de ani a lucrat ca profesor în *Christian Missionary Alliance College* în Nyack, New York. Acum este la Domnul.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluată din cartea

De parte de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

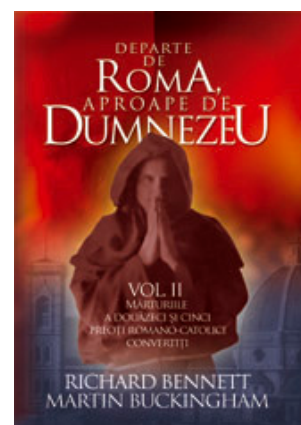
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch